О ти, що втомленим даруєш добрі ліки,
Що ллєш у темряву свій дорогий бальзам,
Легкими пучками склепляючи повіки,
Затінюючи їх блаженним забуттям!
О заспокійнику! Як хочеш, на півслові
Перепини цей гімн і зір мені зімкни,
А ні — діжди кінця, і потім пурпурові
Виклечуй маками навколо мене сни.

Від дня рятуй мене, що не дає очам
Замгнути, сяючи стражденно в узголов'ї!
Рятуй від совісті, що у моїм кутку
Все риє, наче кріт, свій хід, давно початий,
Ключ бистро поверни у змащенім замку,
Душі принишклої шкатулу запечатай.